

Fra:
Til: [Ballerup Kommune - Center for Økonomi \(økonomi\)](#)
Emne: Høringssvar til Budget 2027
Dato: 8. september 2026 09:34:20
Vedhæftede filer:

Høringssvar til Budget 2027 – de mest sårbare har brug for ro og kontinuitet

Jeg har forståelse for, at Ballerup Kommune skal få økonomien til at hænge sammen inden for den kommunale serviceramme, og at det derfor er nødvendigt at prioritere. Budgetmaterialet viser både en kommune med en grundlæggende sund økonomi og betydelige investeringer, men også et pres på især de specialiserede områder og usikkerhed om kommunens fremtidige indtægter.

Derfor handler dette høringssvar heller ikke om, at der aldrig må spares eller ændres noget.

Det handler om **hvem der igen bliver bedt om at bære forandringerne**.

Direktionen kalder selv 2027 for et *konsoliderende år*, hvor tidligere budgetinitiativer og de mange reformer skal have tid til at blive implementeret. Samtidig skriver direktionen, at de specialiserede områder allerede gennem flere år har været igennem en omstilling, hvor indsatser blandt andet er blevet gjort kortere og mindre intensive, og at det nu bliver stadig vanskeligere at reducere udgifterne yderligere.

Det er derfor svært at få ordet **konsolidering** til at hænge sammen med en række nye besparelser og omlægninger, som rammer børn og voksne, der ofte har allermest brug for stabilitet.

For en kommune kan en omlægning være et nyt organisationsdiagram, en anden visitation, reducerede åbningstider eller nogle færre årsværk.

For et sårbart menneske kan den samme omlægning være en medarbejder, man ikke længere kan få fat på. En relation, der forsvinder. Et tilbud, man ikke længere kan overskue at bruge. Eller endnu en gang, hvor man skal forklare sin historie til et nyt menneske.

Børnene rammes tidligt

Forslag 30-03 vil fjerne fem ressourcepædagoger i dagtilbuddene – én i hvert distrikt. Det er ovenikøbet de fem stillinger, som blev tilført med Budget 2025. Kommunen beskriver selv, at konsekvensen kan være lavere trivsel og udvikling for nogle børn.

Det illustrerer meget præcist problemet: Først beslutter vi politisk at styrke en indsats. Organisationens skal omstille sig, medarbejdere ansættes, og en ny måde at arbejde på skal finde sine ben. Kort tid efter foreslås indsatsen rullet tilbage igen.

Det er ikke bare økonomiske bevægelser frem og tilbage. Det er også uro ude i institutionerne.

Det samme gør sig gældende for PPR. Med Budget 2026 blev PPR opnormeret med 11,1

mio. kr. årligt for at komme tættere på praksis. Allerede i Budget 2027 foreslås der fjernet 1,4 mio. kr., svarende til 2-3 årsværk. Kommunen skriver selv, at omstillingen dermed skal foregå langsomt, og at børn, forældre, skoler og dagtilbud kan opleve længere ventetid på adgangen til PPR.

Det er svært at skabe en stærk og stabil indsats omkring børn med særlige behov, hvis retningen ændres igen, inden den tidligere beslutning har fået ordentlig tid til at virke.

Også Kasperskolen foreslås reduceret. Her er kommunens egen konsekvensbeskrivelse meget ligefrem: Et lavere budget betyder færre ressourcer og dermed færre personaletimer og materialer til det enkelte barn. Kasperskolens målgruppe er netop børn med autisme og ADHD – børn, hvor faste strukturer, kendte voksne og forudsigelighed ofte har særlig stor betydning.

Samtidig foreslås aflastningen af familier med børn med særlige behov reduceret med gennemsnitligt op til 25 procent. Det er familier, hvor behovet for hjælp allerede er vurderet så stort, at der er bevilget afløsning eller aflastning. Konsekvensen beskrives ganske enkelt som, at familierne vil blive aflastet i mindre omfang.

Her bør man huske, at aflastning ikke kun handler om de timer, barnet er væk hjemmefra. Det kan være det pusterum, der gør, at resten af familien kan hænge sammen.

Også den forebyggende rådgivning reduceres. To fuldtidsstillinger foreslås fjernet, hvilket betyder mindre tilstedeværelse i skoler og dagtilbud og færre korte rådgivningsforløb til børn og forældre. Kommunen skriver selv, at den tidlige indsats dermed mindskes.

Det forekommer meget kortsigtet at spare på de mennesker, der skal hjælpe, **før problemerne vokser sig store.**

Også forslag 30-21 illustrerer forandringsproblemet. I familier med behov for praktisk pædagogisk støtte foreslås eksterne forløb afsluttet tidligere og overdraget hurtigere til Familiehuset. Kommunen beskriver selv konsekvensen for borgeren som et skift af leverandør.

Et skift kan se lille ud i et budgetkatalog. I en familie med alvorlige problemer kan det være endnu en relation, der skal afsluttes, og endnu en ny relation, der skal opbygges.

De voksne, der allerede har mindst overskud

Det samme mønster går igen på socialområdet.

Forslag 50-05 halverer medarbejdernes tilstedeværelse i Den Sociale Indgang fra 22 til 11 timer om ugen. Telefonvagten på 15 timer foreslås ligeledes halveret.

På papiret kan man beskrive konsekvensen som “mindre telefonisk tilgængelighed”.

Men for den borger, der har angst, psykiske problemer, ensomhed eller svært ved overhovedet at få struktur nok på hverdagen til at bede om hjælp, kan tilgængelighed være forskellen på, om kontakten bliver taget eller ej.

Det er heller ikke tilstrækkeligt blot at pege på Brydehuset eller andre kommunale tilbud som alternativ. Der findes borgere i og omkring Den Sociale Indgang, som netop **ikke formår at benytte de øvrige tilbud**. Hvis man ikke kan overskue at møde op et andet sted, indgå i et andet fællesskab eller navigere i en ny kommunal indgang, så eksisterer det alternative tilbud i praksis ikke nødvendigvis for den enkelte.

Det er netop de mennesker, et lettilgængeligt tilbud skal kunne gribe.

Samtidig foreslås § 85-støtten reduceret med 3,5 årsværk. Kommunen skriver selv, at borgerne kan opleve mindre hyppig opfølgning og færre støttetimer, at det kan påvirke trivsel, stabilitet og evnen til at mestre hverdagen, og at borgere med komplekse støttebehov over tid kan få behov for mere indgribende indsatser.

Det sidste bør vække særlig opmærksomhed.

Når kommunen allerede i selve spareforslaget beskriver risikoen for, at mindre støtte nu kan føre til behov for **mere indgribende hjælp senere**, bør man spørge sig selv, om man er ved at spare det forkerte sted.

Det samme gælder forslag 50-07 om at reducere antallet af myndighedssagsbehandlere med tre årsværk. Den enkelte sagsbehandler skal have ansvar for flere borgere, og kommunen peger selv på risiko for længere sagsbehandling, mindre kontinuitet og en mindre intensiv indsats i komplekse sager.

Kontinuitet er ikke en luksus på socialområdet. Det er en del af indsatsen.

Et menneske med komplekse sociale eller psykiske problemer kan bruge lang tid på at opbygge tillid til en sagsbehandler eller støtteperson. Hver gang relationen brydes, starter noget af arbejdet forfra.

Brydehuset, Café Fokus og Kreaværkstedet

Budgetforslaget indeholder samtidig et paradoks omkring Brydehuset.

Direktionen foreslår at tilføre Brydehuset 3,1 mio. kr. årligt, fordi flere borgere benytter alkohol- og stofbehandling, samtidig med at ændringer i takstgrundlaget giver færre indtægter. Der er altså et reelt og voksende behov på området.

Samtidig foreslås Kreaværkstedet nedlagt, mens Café Fokus organisatorisk flyttes fra Brydehuset til socialpsykiatrien. Kreaværkstedet bruges af både borgere i rusmiddelbehandling, borgere fra socialpsykiatrien og ikke-visiterede borgere. Kommunen oplyser selv, at Café Fokus har omkring 108 borgere igennem på et år, og at 10-20 borgere typisk benytter tilbuddet dagligt.

Det er vigtigt ikke kun at se på, om der *findes* et andet tilbud.

For mennesker, der lever udsatte liv, er det ofte relationerne, vanerne og trygheden omkring et konkret sted, der gør, at tilbuddet faktisk bliver brugt.

Når Kreaværkstedet lukkes, er kommunens løsning, at brugerne skal visiteres til andre kommunale eller almene aktivitets- og samværstilbud.

Men et andet tilbud er ikke automatisk et reelt alternativ.

Man kan ikke uden videre flytte tryghed, relationer og fællesskab fra én kasse i organisationen til en anden.

Det samme gælder de såkaldte “kan-opgaver” i forslag 50-10. Her foreslås blandt andet mindre støtte til OMBOLD og Aktivisterne. Kommunen beskriver selv, at OMBOLD for nogle borgere bidrager til trivsel, struktur i hverdagen og i visse tilfælde progression mod

arbejdsmarkedet.

At noget juridisk eller administrativt betegnes som en “kan-opgave”, betyder ikke, at det er ligegyldigt for den borger, der bruger det.

For nogle mennesker er netop de små fællesskaber det, der holder dem fast i en hverdag.

Endnu en gruppe, der mister støtte

Også førtidspensionister rammes. Forslag 20-03 reducerer støtten til førtidspensionister, der har behov for hjælp til at blive inkluderet i fællesskaber eller nærme sig arbejdsmarkedet. Kommunen beskriver selv konsekvensen som en markant reduktion, hvor kontakten bliver mindre, og støtten for nogle borgere helt vil bortfalde. Kommunen nævner endda risikoen for afledte merudgifter på socialområdet, hvis borgernes støttebehov vokser.

Igen er mønstret det samme:

Vi sparer på den mindre, tidlige og relationelle støtte – og risikerer senere at stå med et større problem.

Summen er vigtigere end det enkelte forslag

Hvert enkelt forslag kan sikkert forklares isoleret.

0,5 årsværk her. To medarbejdere dér. Kortere telefontid. Et andet tilbud. Færre timers aflastning. En ny leverandør. En lidt længere ventetid.

Men sådan oplever borgeren ikke kommunen.

Den samme familie kan både være afhængig af dagtilbud, PPR, forebyggende rådgivning, aflastning og en social indsats. Den samme voksne kan have kontakt med Den Sociale Indgang, § 85-støtte og myndighedssagsbehandlingen og samtidig have sit sociale fællesskab i et af de tilbud, der ændres.

Derfor mangler jeg i budgetmaterialet et langt stærkere blik for **den samlede belastning af de samme borgere**.

Direktionen skriver selv, at Ballerup allerede gennem flere år har reduceret udgifterne på de specialiserede områder ved blandt andet at reducere indsatsernes varighed og intensitet, og at det bliver stadig vanskeligere at reducere yderligere. Samtidig foreslås budgetterne til de specialiserede områder løftet betydeligt, fordi de hidtidige budgetter ikke længere vurderes realistiske.

Det burde efter min opfattelse føre til eftertanke.

Måske er grænsen ved at være nået for, hvor meget man kan effektivisere ved at gøre hjælpen lidt mindre, lidt kortere, lidt sværere at få adgang til og lidt mere omskiftelig.

Giv de mest sårbare ro

Jeg vil derfor opfordre Kommunalbestyrelsen til at genoverveje især forslag **20-03, 30-03, 30-07, 30-19, 30-20, 30-21, 30-23, 50-01, 50-05, 50-06, 50-07 og 50-10**.

Ikke fordi alle tilbud altid skal være uforanderlige.

Men fordi tidlige indsatser, lavtærskeltilbud, aflastning og støtte baseret på faste relationer bør være noget af det sidste, man reducerer hos borgere, som allerede bruger en stor del af deres energi på bare at få hverdagen til at fungere.

Og hvis en ændring alligevel gennemføres, bør der være et langt større fokus på overgangen: Hvem sikrer, at borgeren faktisk kommer videre? Hvem sørger for, at relationen ikke bare forsvinder? Og hvem følger op på de mennesker, som ikke selv er i stand til at opsøge det nye tilbud?

For netop de mennesker er der en reel risiko for, at de ikke protesterer, skriver høringssvar eller ringer til kommunen, når tilbuddet ændres.

De forsvinder bare ud af systemets synsfelt.

Hvis 2027 virkelig skal være et **konsoliderende år**, bør konsolideringen ikke kun gælde kommunens organisation og økonomi.

Den bør også kunne mærkes hos borgerne.

De mennesker, der har mindst overskud til forandring, har mest brug for, at noget får lov til at være stabilt.

Mvh

Lars Vistrup Skov